

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudkýň JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Petry Príbelskej PhD. v právnej veci navrhovateľa: **IMPA Bratislava, a.s.**, so sídlom Panónska cesta 23, Bratislava, právne zastúpená: *BAK & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária*, so sídlom Panská 14, Bratislava, proti odporcovi: **Protimonopolný úrad Slovenskej republiky**, so sídlom Drieňová 24, Bratislava, o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh **z a m i e t a .**

Navrhovateľovi právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

I.

Navrhovateľ podal dňa 04.11.2015 na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „prvostupňový súd“) návrh na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorým sa domáhal, aby:

1. Najvyšší súd zakázal odporcovi pokračovať v porušovaní práv navrhovateľa, ktoré spočíva v nezákonomom a neodôvodnenom zhromažďovaní, nakladaní a uchovávaní v úkonoch smerujúcich k prezeraniu, kopírovaniu, oboznamovaniu sa s obsahom, prípadne akýmkoľvek obdobným nakladaním s podkladmi, dátovým nosičom - pevný disk zn. TOSHIBA ... dôverné informácie... , DVD a informáciami zaistenými počas inšpekcie vykonanej dňa 10.12.2013 v priestoroch navrhovateľa, ako aj všetkými vytlačenými alebo dátovými kópiami akýchkoľvek informácií, ktoré odporca vyhotovil z informácií zachytených na dátovom nosiči - pevný disk zn. TOSHIBA ... dôverné informácie... , DVD alebo zachytených inak.

2. Ďalej aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zakázal odporcovi, aby pri prešetrovaní vo veci možných dohôd obmedzujúcich hospodársku súťaž, ktoré sú predmetom konania vedenom pred odporcom, pod č. 0028/0KT/2014, či pre účely iného konania pred odporcom odporca použil podklady, informácie zaznamenané na dátovom nosiči - pevný disk zn. TOSHIBA ... dôverné informácie... a DVD, zaistené odporcom počas inšpekcie vykonanej dňa 10.12.2013 v priestoroch navrhovateľa, ako aj všetky vytlačené alebo dátové kópie akýchkoľvek informácií, ktoré odporca vyhotovil z informácií zachytených na dátovom nosiči - pevný disk zn. TOSHIBA ... dôverné informácie... a DVD alebo zachytených inak.

3. Rovnako aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uložil odporcovi, aby nenávratným spôsobom odstránil a zničil všetky podklady a informácie získané počas inšpekcie vykonanej dňa 10.12.2013 v priestoroch navrhovateľa, ako aj všetky vytlačené alebo dátové kópie akýchkoľvek informácií, ktoré odporca vyhotovil z informácií zachytených na dátovom nosiči - pevný disk zn. TOSHIBA ... dôverné informácie... , DVD alebo zachytených inak, a to protokolárne za prítomnosti zástupcu navrhovateľa, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Ďalej žiadal, aby mu najvyšší súd priznal náhradu trov konania a trovy právneho zastúpenia.

Navrhovateľ uviedol, že v predmetnej veci obdržala spoločnosť IMPA Bratislava, a.s., so sídlom Panónska cesta 23, Bratislava, IČO: 35 731 851, zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sa, vložka č.: 1564/B (ďalej len „IMPA Bratislava“

alebo „navrhovateľ“) dňa 17.04.2015 z Protimonopolného úradu Slovenskej republiky, odboru kartelov (ďalej len „PMÚ“) v rámci konania pred ním vedeným pod č. k. 0028/OKT/2014 (ďalej len „Konanie“) výzvu pred vydaním rozhodnutia zo dňa 15.04.2015 č. k. 0028/OKT/2014 (ďalej len „Výzva“), ktorá bola neskôr doplnená výzvou pred vydaním rozhodnutia - zmenou a doplnením zo dňa 10.07.2015 (ďalej len „Doplnenie výzvy“).

V zmysle predmetnej výzvy PMÚ uviedol, že spoločnosť IMPA Bratislava mala byť v minulosti účastníkom viacerých dohôd obmedzujúcich hospodársku súťaž, ktoré boli v zmysle ust. § 4 a nasl. zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení platnom v čase existencie týchto dohôd (ďalej len „zákon o ochrane hospodárskej súťaže“) zakázané.

Dňa 14.09.2015 bolo právnenému zástupcovi spoločnosti IMPA Bratislava doručené rozhodnutie PMÚ zo dňa 11.09.2015, č. 2015/KH/1/11033, vydané v Konaní uskutočnenom odborom kartelov PMÚ (ďalej len „Rozhodnutie“). Dňa 29.09.2015 podala spoločnosť IMPA Bratislava proti Rozhodnutiu rozklad. V tomto konaní navrhovateľ uviedol, že nebolo dodržané právo na zákonné konanie, poukázal na zásadu „čo nie je dovolené, je zakázané“, ktorá je explicitne zakotvená v článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“), právo na inú právnu ochranu a spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 Ústavy, práva vyplývajúce z princípu proporcionality, ktorý možno odvodiť z čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čiastočne tiež z čl. 13 ods. 4, pričom zmienený princíp úzko súvisí s právom jednotlivca na zákonné konanie a právom na inú právnu ochranu a spravodlivý proces, právo na ochranu súkromia, právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že predmetné správne Konanie bolo začaté dňa 21.11.2014, pričom samotná inšpekcia a invazívne úkony s tým spojené boli v prípade spoločnosti IMPA Bratislava vykonané v jej priestoroch dňa 10.12.2013 (t.j. ešte pred samotným začatím predmetného správneho konania), v rámci ktorých PMÚ vyhotovil kópie vyhľadovaných e-mailov člena jej štatutárneho orgánu. Ako vyplýva zo samotného bodu 2 výzvy, ako aj z odôvodnenia Rozhodnutia v bode 511, zmienená inšpekcia bola pritom vykonaná už na základe predchádzajúcich výsledkov prešetrovania PMÚ. V tejto súvislosti

navrhovateľ poukazuje, že v čase výkonu inšpekcie a súvisiacich invazívnych úkonov s tým spojených (... dôverné informácie...), odpečatenie obálky obsahujúcej Pevný disk a následné prehliadanie zaistených informácií v priestoroch PMÚ dňa 19.02.2014) ešte nebolo začaté predmetné správne konanie. Navrhovateľ nemal postavenie účastníka konania a nemohol si z tohto dôvodu uplatňovať svoje práva prináležiace účastníkom správneho konania v zmysle príslušných právnych predpisov. Vzhľadom na to, že inšpekcia bola v predmetnom prípade vykonaná už na základe predchádzajúcich výsledkov prešetrovania PMÚ (bod č. 2 výzvy, bod 511 Rozhodnutia), musel mať PMÚ v dotknutom čase znalosť o existencii možných dohôd obmedzujúcich súťaž, pričom v tomto zmysle inšpekcia nepochybne a logicky nemohla predstavovať iba predbežné prešetrenia vykonávané zo strany PMÚ pred začatím správneho konania. Práve naopak, berúc do úvahy predmet a rozsah vykonanej inšpekcie a súvisiacich invazívnych úkonov s tým spojených pred samotným začatím predmetného správneho konania, predstavovalo takéto konanie PMÚ zrejmy zásah do základných práv spoločnosti IMPA Bratislava (resp. člena jej štatutárneho orgánu, p. Z.). Preto je nepochybné, že pre účely zabezpečenia vyššie uvedeného bol PMÚ povinný v prípade znalosti o existencii akýchkoľvek dohôd obmedzujúcich súťaž v súlade so zákonom o hospodárskej súťaži začať správne konanie a akékoľvek invazívne úkony voči dotknutým subjektom vykonávať až po tomto momente, čím by zároveň došlo k zachovaniu všetkých procesných práv dotknutých subjektov. Ak by následne inšpekcia preukázala nesprávnosť podozrení PMÚ, správne Konanie by bolo zastavené tak, ako tento proces predpokladá samotný zákon o hospodárskej súťaži.

Navrhovateľ v návrhu poukázal na nezákonnosť inšpekcie vykonanej v priestoroch spoločnosti IMPA Bratislava, dňa 10.12.2013 vzhľadom na to, že poverenia udelené PMÚ pre účely vykonania inšpekcie boli vyhotovené vo veľmi všeobecnej rovine bez dostatočného označenia dôkazov, ktoré inšpektori majú hľadať a vysvetlenia toho, akým predpokladaným spôsobom mal byť spáchaný uvedený delikt zo strany spoločnosti IMPA Bratislava.

Poverenie je základný právny akt, na základe ktorého protimonopolný úrad vykonáva inšpekcie. Jeho zákonnosť je predpokladom zákonnosti ďalšieho postupu vykonaného na jeho základe. Zákon č. 136/2001 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2014, nestanovoval náležitosti poverenia na vykonanie inšpekcie. To neznamená, že rozsah výkonu inšpekcií protimonopolného úradu môže byť tak rozsiahly, že sa jeho hranice vymykajú reálnej možnosti kontroly. Aj podnikatelia majú právo ochrany proti svojvoľným alebo

neprimeraným zásahom verejnej moci do ich sféry. Neohlásená inšpekcia nepochybne znamená zásah do činnosti podnikateľa. Je preto nevyhnutné, aby súd mal možnosť preskúmať, či nešlo o svojvoľný výkon verejnej moci, či existovali skutočnosti odôvodňujúce vykonanie takého zásahu, ako aj poverenie, na základe ktorého bola vykonaná. Aby inšpekcia nebola len tzv. „fishing expedition“ z angličtiny „rybárska expedícia“, teda návšteva podnikateľa s náhodným zberom informácií a dokumentov, je potrebné, aby poverenie bolo založené predovšetkým na dôvodnom podozrení z porušenia hospodárskej súťaže. Zároveň musí byť vymedzený predmet a účel inšpekcie, teda určenie možného porušenia, ktorého sa inšpekcia týka a trh, na ktorom malo dôjsť k porušeniu, ku ktorému má protimonopolný úrad dôvodné podozrenie.

V zmysle Zápisnice z priebehu inšpekcie v priestoroch spoločnosti IMPA Bratislava, zo dňa 10.12.2013, č. k. IZ- 202/2013 vyplýva, že pred vyhotovením samotnej kópie vyhľadanych e-mailov p. Z., vykonali pracovníci PMÚ priamo na mieste vyhľadávanie na základe kľúčových slov v notebooku a e-mailovej schránke p. Z..

Spoločnosť IMPA Bratislava v tejto súvislosti poukázala na skutočnosť, že medzi kľúčovými slovami vyhľadávanými zamestnancami sa nachádzali tiež slová ako napr. ... dôverné informácie.... Vyhľadávané kľúčové slová teda predstavovali podľa navrhovateľa neadresné a všeobecné pojmy vychádzajúce z mien zamestnancov, resp. členov štatutárneho orgánu spoločnosti IMPA Bratislava, či všeobecných pojmov odvodených od pojmov cena, dohoda, alebo auto. Z uvedeného je pritom zrejmé, že informácie a e-maily vyhľadané zamestnancami PMÚ v rámci inšpekcie, na základe zmienených kľúčových slov, nutne museli obsahovať tiež také informácie a e-maily, ktoré s predmetom inšpekcie v zmysle poverení zamestnancov PMÚ (t.j. údajnou účasťou spoločnosti IMPA Bratislava na zakázaných dohodách) nemohli súvisieť ani len nepriamo, ale naopak mohli predstavovať súkromnú komunikáciu a súkromné informácie, či informácie, ktoré sú predmetom tajomstva podľa osobitných zákonov.

Spoločnosť IMPA Bratislava ďalej v návrhu zdôraznila, že po samotnom vyhľadaní informácií, e-mailov p. Z. na základe takto neadresných a všeobecných kľúčových slov, boli tieto skopírované na DVD a Pevný disk a vynesené z priestorov spoločnosti IMPA Bratislava, a to bez toho, aby zamestnancami PMÚ bola na mieste vykonaná akákoľvek selekcia vyhľadanych informácií, e-mailov pre účely preverenia, či vyhľadané informácie e-maily

nepresahujú vecný rámec inšpekcie v zmysle poverení a bez toho, aby boli vylúčené súkromné informácie, či informácie, ktoré sú predmetom tajomstva podľa osobitných predpisov.

K prehliadaniu získaných informácií - teda Pevného disku - došlo dňa 19.02.2014, teda vyše dva mesiace po získaní informácií a vyše pol roka pred začatím správneho Konania zo strany PMÚ. Pred odpečatením obálky, v ktorej sa nachádzal Pevný disk, bolo konštatované, že pečať je neporušená. Následne, za prítomnosti pána Z., došlo odpečateniu obálky, t.j. k porušeniu úradnej pečate.

Dňa 11.06.2015 bola do priestorov spoločnosti IMPA Bratislava p. Z. – v obálke odoslanej z Bratislavy neznámym odosielateľom - doručená prázdna rozstrihnutá igelitová obálka, na ktorej sa nachádzala neporušená pečať PMÚ, t.j. ochranná nálepka PMÚ opatrená odtlačkom pečiatky PMÚ a podpisom p. Z. (ďalej len „Rozstrihnutá obálka“). Na Rozstrihnutej obálke sa zároveň nachádzalo označenie (popis): PEVNÝ DISK p. Z., ... dôverné informácie....

Dňa 15.06.2015 nahliadol právny zástupca spoločnosti IMPA Bratislava do spisového materiálu u odporcu a vyžiadal si k nahliadnutiu pôvodnú obálku, v ktorej sa Pevný disk nachádzal. Táto mu nebola poskytnutá, k čomu sa PMÚ vyjadril dňa 17.06.2015 tak, že táto pôvodná obálka nie je k dispozícii. Ten istý deň požiadal právny zástupca spoločnosti navrhovateľa, PMÚ aj o poskytnutie zápisu IZ-40/2014, t.j. zápisu, ktorý zaznamenáva odpečatenie obálky s Pevným diskom za prítomnosti p. Z. dňa 19.02.2014. Tento zápis sa nenachádzal v spise, hoci naň zápis IZ- 41/2014 (taktiež o prehliadaní Pevného disku) - nachádzajúci sa v spise - výslovne odkazuje.

Z prehliadania Pevného disku dňa 19.02.2014 (a vykonaného zápisu IZ-40/2014) je podľa navrhovateľa zrejmé, že došlo k odpečateniu obálky, v ktorej sa nachádzal Pevný disk - teda, že obálka, v ktorej sa počas celej doby od inšpekcie vykonanej dňa 10.12.2013 mal nachádzať Pevný disk, bola riadne odpečatená dňa 19.02.2014 pred p. Z., t.j. došlo k porušeniu úradnej pečate PMÚ.

Po celý čas od 10.12.2013 bolo povinnosťou PMÚ, aby sa obálka s Pevným diskom nachádzala v zabezpečených priestoroch PMÚ, a aby za žiadnych okolností nemohlo dôjsť

k akejkoľvek manipulácii so zapečatenou obálkou (najmä otvoreníu), ani s jej obsahom (t.j. s Pevným diskom a dátami na ňom). V opačnom prípade, t.j. ak by k akejkoľvek manipulácii s Pevným diskom alebo zapečatenou obálkou v čase od 10.12.2013 došlo, možno konštatovať, že Konanie PMÚ je nezákonné a bolo nezákonne manipulované s dôkazmi, ako aj s obchodným tajomstvom spoločnosti IMPA Bratislava a ďalšími citlivými informáciami, vrátane informácií týkajúcich sa p. Z. ako fyzickej osoby, pričom nemožno vylúčiť jeho zneužitie.

Jedinou argumentáciou PMÚ k veci nezákonnej manipulácie s dôkazmi a spisom v Konaní bolo, že na prehliadaní dôkazov dňa 19.02.2014 p. . potvrdil neporušenosť obálky a následne zamestnanci úradu v prítomnosti p. Z. predmetnú obálku v tento deň rozstrihli tak, že pritom neporušili jej zabezpečenie (pozn. t.j. ochranná nálepka PMÚ, odtlačok pečiatky PMÚ a podpis p. Z.) a vybrali z nej Pevný disk. Uvedené tvrdenie PMÚ sa len ťažko môže zakladať podľa navrhovateľa na pravde, keď v zápisnici z prehliadania IZ-40/2014 jasne stojí, že došlo k odpečateniu Pevného disku. Výrazu odpečatenie pritom nemôže prislúchať iná interpretácia, než porušenie úradnej pečate. Tvrdenie PMÚ o tom, že došlo k rozstrihnutiu obálky a nedošlo k porušeniu pečate nemôže obstáť.

Navrhovateľ na záver poukázal na nezrovnalosti medzi skutkovými zisteniami a spisovým materiálom PMÚ súvisiacim so zaistenými dôkazmi a vyslovil podozrenie na manipuláciu s dôkazmi. V zmysle Zápisnice z priebehu inšpekcie v priestoroch spoločnosti IMPA Bratislava zo dňa 10.12.2013, č. k. IZ-202/20 13, vyplýva, že PMÚ vyhotovil iba kópie vyhľadaných e-mailov p. Z., ako člena štatutárneho orgánu spoločnosti IMPA Bratislava.

II.

Odporca vo vyjadrení k návrhu uviedol, že v posudzovanej veci bola dňa 30.10.2015 na Protimonopolný úrad SR doručená sťažnosť od spoločnosti navrhovateľa, ktorá namietala postup úradu v rámci konania pred ním vedeného pod č. 0028/OKT/2014. Obsah podania je obsahovo v podstate totožný s podaným návrhom na ochranu pred nezákonným zásahom úradu. Vzhľadom na skutočnosť, že vo veci, ktorej sa týkalo podanie označené ako sťažnosť a ktorej sa týka aj toto konanie pred súdom, už bolo vydané rozhodnutie úradu Č. 2015/KH/1/1 033 zo dňa 11. septembra 2015 a na základe rozkladov podaných účastníkmi konania, vrátane rozkladu spoločnosti IMPA Bratislava, bolo začaté už aj konanie

pred druhostupňovým orgánom - Radou úradu, bolo podanie označené ako sťažnosť podľa § 4 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 4 ods. 3 zákona o sťažnostiach založené do spisu vedeného v konaní č. 0028/OKT/2014 pred Radou úradu. Ak by Rada úradu dospela k záveru, že dôkazy, na základe ktorých bolo prijaté prvostupňové rozhodnutie, neboli získane v súlade so zákonom, musí uvedené zohľadniť a podľa toho vo veci rozhodnúť. Súdne konanie v správnom súdnictve nie je „pokračovaním“ správneho konania. Ochrana verejných subjektívnych práv fyzických a právnických osôb zo strany správnych súdov má subsidiárny charakter vo vzťahu k ochrane, ktorú poskytujú orgány verejnej správy. Preto fyzická alebo právnická osoba, ktorej práva boli porušené alebo ohrozené má sa prioritne domáhať ochrany svojich práv na správnom orgáne. Ak nedošlo k náprave a ochrane zo strany orgánov verejnej správy, je možné, aby sa fyzická alebo právnická osoba domáhala ochrany svojich práv na správnom súde. Vyplýva to z historicky daného a v Slovenskej republike ústavne garantovaného postavenia správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzanie vecných kompetencií orgánov verejnej správy, ale zabezpečenie ich kontroly nezávislou súdnou mocou. Z uvedeného vyplýva, že fyzická a právnická osoba sa má predovšetkým domáhať ochrany svojich práv pred správnymi orgánmi a až potom, ak neuspeje s uplatňovaním svojich práv, domáhať sa súdnej kontroly a nápravy prostredníctvom súdneho zásahu. Cieľom súdneho konania vo veci návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom je vyslovenie povinnosti konkrétneho odporcu nepokračovať v porušovaní práva navrhovateľa a v príkaze, ak je to možné, obnoviť stav pred zásahom.

V náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd“) č. III. ÚS 396/2015-47 zo dňa 01.12.2015 Ústavný súd uvádza, že je tiež potrebné prihliadať aj na časový aspekt konania o sťažnosti v pomere k zákonným požiadavkám kladeným na súd v správnom súdnictve konajúcom o návrhu podľa § 250v O.s.p. a potrebe čo najrýchlejšieho odstránenia potenciálne nezákonného stavu. Uvedené by malo byť aplikované podľa názoru úradu v širšom kontexte a nie len vo vzťahu k využitiu inštitútu sťažnosti. Na rozdiel od súdov, správne orgány konajú a prijímajú svoje rozhodnutia v zákonných, pomerne krátkych niekoľkomesačných lehotách. V súčasnosti o veci, ktorej sa týka aj návrh žalobcu, koná druhostupňový správny orgán - Rada úradu, ktorá je viazaná lehotami pre vydanie druhostupňového rozhodnutia. V prípade, že by NS SR v tejto veci konal, posudzovať by na základe návrhu spoločnosti IMPA Bratislava, rovnakú vec ako bude posudzovať aj Rada úradu v správnom konaní, čím by došlo k situácii, že súd vlastne nahrádza rozhodovanie správneho orgánu a súdny zásah tak stráca subsidiárny charakter. Zásah súdu

v prípade ochrany pred nezákonným zásahom by mal naopak nastúpiť práve v prípade, ak nápravu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Spoločnosť navrhovateľa napáda v správnom konaní pred úradom postup úradu pred začatím správneho konania (inšpekciu), ako aj počas správneho konania. Rozhodnutie prvostupňového orgánu v rámci zákonnej lehoty napadla riadnym opravným prostriedkom - rozkladom, ktorý obsahuje aj námietky, aké sú obsiahnuté v návrhu na súd, a preto podľa úradu nie je žiaden dôvod preskočiť stupeň administratívneho konania a posudzovať tú istú vec súdom. Ak by súd vo veci konal a konala by aj Rada úradu (keďže nejde o dôvod na prerušenie konania v zmysle predbežnej otázky) a za predpokladu, že by NS SR rozhodol inak ako Rada úradu, mohol by následne vzniknúť dôvod na obnovu konania, čo by mohlo v konečnom dôsledku sťažiť rýchlu a efektívnu nápravu nezákonného stavu, a čo je podstatné, neodôvodnene by sa „zmiešavalo“ správne a súdne konanie v tej istej veci a narúšal by sa tak subsidiárny charakter súdneho konania v rámci správneho súdnictva.

Odporca uviedol, že navrhovateľ namieta, ako trvajúci zásah, nezákonnú držbu a dispozíciu s pevným diskom, s kópiou vyhotovenou zo zariadenia predsedu predstavenstva p. Z., a informáciami na nich sa nachádzajúcimi, ktorý podľa navrhovateľa trvá a dochádza tak k opakujúcim sa zásahom do jeho práv. Odporca je názoru, že je potrebné rozlišovať medzi trvaním samotného nezákonného zásahu a trvaním dôsledkov nezákonného zásahu. Za nezákonný zásah možno považovať vo všeobecnosti vykonanie inšpekcie, nie však jej dôsledky, a teda nie je možné ani vyvodzovať právo na podanie návrhu na nezákonný zásah kedykoľvek počas trvania takýchto dôsledkov inšpekcie. Návrh na ochranu pred nezákonným zásahom mal byť podaný do 30 dní odo dňa spísania zápisnice o vykonanej inšpekcii. V rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžz/10/2014 súd uviedol: *"Najvyšší súd v súvislosti s plynutím času zdôrazňuje správne určenie začiatku 30 dňovej lehoty, ktorý je vymedzený obsahom petitu návrhu. Navrhovateľ prostredníctvom svojho petitu brojil proti činnostiam orgánu verejnej správy, ktoré mal tento následne vykonať, resp. už vykonával s elektronickými dokumentmi, ktoré orgán verejnej správy mal vyhotoviť a tým získať do svojej dispozície v priebehu inšpekcie dňa 04.02.2014. Od správneho súdu sa objektívne nemôže očakávať, že bude určovať okamih prvého disponovania s dotknutými elektronickými dokumentmi, ktoré sú iba dôsledkom vykonania inšpekcie, ktorá aj podľa najvyššieho súdu svojim obsahom predstavuje zásah do práv navrhovateľa. Preto je pre určenie relevantného dátumu začiatku plynutia podstatný deň, kedy orgán verejnej správy získal do svojej moci*

uvedené dokumenty. Inšpekcia, voči ktorej návrh smeruje bola úradom vykonaná v priestoroch navrhovateľa dňa 04.02.2014 a zápisnicu o priebehu inšpekcie v priestoroch navrhovateľa podpísali členovia štatutárneho orgánu navrhovateľa. V tento deň sa teda navrhovateľ nepochybne dozvedelo vykonaní inšpekcie, ako aj o všetkých úkonoch, ktoré mohol považovať za zásah do svojich práv v súvislosti danou inšpekciou. Na uvedenom základe potom nemôže najvyšší súd akceptovať argumentáciu navrhovateľa, že v jeho prípade ide o trvajúci zásah, lebo inšpekcia v jeho priestoroch prebehla iba dňa 04.02.2014 a aj v ten deň bola ukončená."

K inšpekcii v spoločnosti IMPA Bratislava došlo dňa 10.12.2013, kedy bola aj ukončená. Vtedy sa spoločnosť IMPA Bratislava preukázateľne aj dozvedela o úkone úradu - inšpekcii, ktorý mohla považovať za nezákonný zásah. Napriek uvedenému navrhovateľ v priebehu dvoch rokov od uskutočnenia inšpekcie nevyužil svoje právo na podanie návrhu v stanovenej objektívnej a subjektívnej lehote, čo môže svedčiť o tom, že postup úradu ako nezákonný zásah ani nevnímal.

Ak by aj úrad pripustil, že držba a dispozícia s predmetným pevným diskom, DVD a informáciami na nich uloženými, by mohla teoreticky predstavovať ďalšie čiastkové zásahy nadväzujúce na pôvodný zásah, ktorým bola inšpekcia, spoločnosť IMPA Bratislava, nedodrжала lehotu na podanie návrhu na najvyšší súd ani pri takomto výklade jej práv. Aj o týchto zásahoch úradu, t.j. o držbe a nakladaní so získanými informáciami sa totiž spoločnosť dozvedela ihneď po vykonanej inšpekcii, najneskôr však s určitosťou z oznámenia o začatí správneho konania úradu, kedy skončila možnosť posudzovania postupu úradu ako nezákonného zásahu, keďže bolo otvorené správne konanie smerujúce k vydaniu rozhodnutia, ktoré nemôže byť predmetom súdneho prieskumu podľa § 250v O.s.p.

Spoločnosť IMPA Bratislava teda nevyužila svoje právo na podanie návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy včas, v stanovenej lehote. Z týchto dôvodov považuje úrad návrh doručený na najvyšší súd dňa 04.11.2015 za podaný oneskorene, keďže uplynula subjektívna 30 - dňová lehota a aj objektívna ročná lehota a preto úrad navrhuje, aby súd návrh zamietol ako neprípustný.

Zákon č. 136/2001 Z. z. v znení do 30.06.2014 neupravuje detailné nakladanie úradu s dátami získanými počas inšpekcií a ich likvidáciu. Ustanovenie § 41 v čase vykonania inšpekcie ustanovuje, že informácie alebo podklady získané úradom sa môžu použiť

iba na účely konania podľa zákona č. 136/2001 Z. z. ak osobitný predpis neustanovuje inak. A tiež, že zamestnanci úradu sú povinní zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, ktoré tvoria predmet obchodného tajomstva podnikateľa alebo ich podnikateľ označil za dôverné a o ktorých sa dozvedeli v priebehu konania, ak tento alebo osobitný zákon neustanovuje inak.

Je nereálne, aby všeobecne záväzný predpis podrobne upravoval postup úradu a technické detaily vo všetkých situáciách, ku ktorým na základe zákona dochádza. Pre postup na základe zákona má úrad buď zaužívanú prax, alebo priamo interné predpisy, ktoré dodržiava. Tie však samozrejme nie sú záväzné pre súd, ktorý môže v danej konkrétnej súvislosti prijať iný výklad pre postup úradu.

Je zřejmé, že ak úrad pripravuje vykonanie inšpekcie, tak ešte nedisponuje všetkými dôkazmi o protiprávnom konaní. Pre výkon inšpekcie a pre začatie správneho konania je potrebné splniť podmienky, ktoré vzhľadom na to, že ide o dva odlišné inštitúty nie sú rovnaké. Aby mohol úrad vykonať inšpekciu, musí disponovať určitými indíciami o možnom porušení zákona. Účelom inšpekcie je potom získanie informácií za účelom overenia takýchto indícií, o ktorých má úrad vedomosť už ku dňu vykonania inšpekcie a ktoré odôvodňujú vykonanie inšpekcie na preverenie podozrenia, a teda ich potvrdenie alebo vyvrátenie, ako aj získanie ďalších informácií súvisiacich s podozrením. V súlade s tým je potom potrebné rozlišovať medzi nedovolenou, tzv. „fishing expedition“ (lov dôkazov), teda medzi vyhľadávaním dôkazov bez konkrétneho podozrenia a vyhľadaním dôkazov v rámci odôvodneného podozrenia, ktoré úrad na základe indícií už v čase výkonu inšpekcie má. Je preto nepochybné, že už v čase prípravy inšpekcie musel úrad disponovať nejakým podozrením, ktoré chcel overiť a na základe ktorého aj odôvodňuje zásah do práv podnikateľa prostredníctvom uskutočnenia inšpekcie.

To, že inšpekcia predstavuje zásah do práv subjektu, u ktorého sa inšpekcia vykonáva, je nepopierateľné. Takýto zásah je zákonný, pokiaľ je odôvodnený. V prípade zásahu do súkromného práva takýto zásah musí sledovať legitímny cieľ vo verejnom, resp. všeobecnom záujme. Medzi použitými prostriedkami a cieľom, ktorý sa má dosiahnuť prostredníctvom akýchkoľvek opatrení uplatňovaných štátom, musí navyše existovať aj vzťah proporcionality. Táto požiadavka je vyjadrená pojmom „spravodlivá rovnováha“, ktorá musí byť dosiahnutá medzi potrebami všeobecného záujmu spoločnosti a požiadavkami

ochrany základných práv jednotlivca. Rovnováha verejného a súkromného záujmu je teda dôležitým kritériom na určovanie primeranosti obmedzenia každého základného práva a slobody.

Rozsah indícií, ktorými úrad disponuje v čase príprav inšpekcie však ešte nemusí postačovať na začatie správneho konania. Informácie získané na inšpekcii môžu ale v určitých prípadoch prispieť k rozhodnutiu úradu či začne správne konanie. Predmet inšpekcie však ani nemusí vždy plne korešpondovať predmetu začatého správneho konania, keďže ide o dva odlišné inštitúty s odlišným cieľom. Inšpekcia je zameraná na hľadanie dôkazov o protiprávnom konaní podnikateľov, zatiaľ čo správne konanie vedie k vydaniu rozhodnutia o porušení zákona.

V posudzovanej veci úrad disponoval istými indíciami, na základe ktorých vykonal inšpekcie, aby tieto preveril a získal ďalšie podklady a informácie. Úrad vykonal niekoľko inšpekcií, počas ktorých získal informácie a podklady, ktoré potvrdili domnienky úradu a preto úrad začal správne konanie. Tvrdenie žalobcu, že úrad bol povinný začať správne konanie ešte pred začatím inšpekcie preto úrad odmieta. To, že spoločnosť navrhovateľa v čase výkonu inšpekcie nemala postavenie účastníka správneho konania neznamena, že došlo k nezákonnému postupu úradu. Zákon výkon inšpekcie neviaže na správne konanie a umožňuje jej vykonanie aj pred začatím správneho konania. Dôvodom je, že inšpekcia je práve súťažný inštitút založený na momente prekvapenia, ktorý môže zabezpečiť nájdenie dôkazov, ktoré by subjekty s najväčšou pravdepodobnosťou nepredložili dobrovoľne, ak by ich úrad o ne požiadal v štandardnom režime žiadosti o predloženie informácií. Začatie správneho konania a až následne vykonávanie inšpekcie by s veľkou pravdepodobnosťou mohlo výrazne oslabiť, až úplne negovať možnosť odhalenia protiprávneho konania, keďže sa práve stráca moment prekvapenia, na ktorom je tento inštitút založený. Na druhej strane, ak by aj inšpekcia začala až po začatí správneho konania, práva podnikateľa, u ktorého by sa vykonávala, by sa výrazne nelíšili od práv toho podnikateľa, u ktorého by prebiehala pred začatím správneho konania.

Tvrdenie navrhovateľa, že nemal procesné práva ako napr. podávať návrhy, mať riadny prístup k spisu, byť prítomný na výsluchu svedkov a klásť im otázky, zúčastniť sa na prezeraní vyhotovenej kópie dátového nosiča a pod., je absolútne neopodstatnené. Aj za predpokladu, že by inšpekcia bola vykonávaná počas správneho konania, a teda

navrhovateľ by mal priznané postavenie účastníka správneho konania, ním uvádzané práva nie je možné realizovať počas inšpekcie, keďže vtedy neprebíha výsluch svedkov, nie je povinnosť predkladať podnikateľovi spis, ale iba poverenie na výkon inšpekcie a pod. Pokiaľ ide o účasť na prezeraní kópie dátového nosiča, toto právo bolo navrhovateľovi zabezpečené a čo aj využil po skončení inšpekcie v priestoroch úradu.

Ostatné práva, na ktoré navrhovateľ poukazuje, ako právo na inú právnu ochranu a spravodlivý proces, práva vyplývajúce z princípu proporcionality, právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov, právo na ochranu súkromia a pod. sú práva, ktoré sa neviažu výlučne na správne konanie a preto týchto práv podnikateľ nie je pozbavený počas inšpekcie a tieto mu vždy prináležia.

Na druhej strane pri všetkých úkonoch, ktoré počas inšpekcie prebiehajú, má právo byť podnikateľ prítomný a dokonca má právo prizvať si aj právneho zástupcu. Podnikateľ má právo byť tiež riadne poučený, vrátane poučenia o možnosti súdnej ochrany. Podnikateľ má takisto počas inšpekcie právo vzniesť námietky proti jej výkonu, resp. jednotlivým úkonom počas nej uskutočňovaným, a tieto má právo uviesť aj do zápisnice. Inšpekcia je proces hľadania dôkazov, ktoré si nemožno zamieňať so správnym konaním. Podnikateľ má teda práva a povinnosti primerané danej fáze prešetrovania a primerané aj vo vzťahu ku kompetenciám zamestnancov úradu počas inšpekcie.

Úrad zastáva názor, že nedochádza k nezákonnej držbe a dispozícii s predmetným pevným diskom, DVD a informáciami na nich uloženými. Pevný disk a DVD, s ktorými úrad disponuje, sú nosiče vo vlastníctve úradu, sú vyhotovené v kópii, čiže držba samotných nosičov nemôže byť nezákonná. Úrad disponuje iba vyhotovenými kópiami informácií získaných z originálnych nosičov spoločnosti IMPA Bratislava.

Rozsudky najvyššieho súdu (ďalej aj „NS SR“), na ktoré poukazuje navrhovateľ je potrebné analyzovať v kontexte daného prípadu, ktorý súd posudzoval, kedy NS SR vyčítal úradu isté skutočnosti, na základe ktorých potom vyvodil závery v danom konkrétnom prípade.

Ak úrad zohľadní práve rozhodnutie vo veci Nexans, na ktoré poukazuje aj navrhovateľ v inej súvislosti, predmet inšpekcie v danom prípade, bol Európskou komisiou (ďalej len „Komisia“) vymedzený značne široko, čo pripustil aj preskúmavajúci súd

s tým, že sa môže vzťahovať na nespočetné množstvo produktov daného podnikateľa a s nimi súvisiacich materiálov. Napriek tomu súd uviedol, že takto vymedzený predmet inšpekcie je v súlade s Nariadením Rady (ES) 1/2003 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy, najmä s poukazom na to, že podnikateľ, u ktorého inšpekcia prebiehala mal možnosť identifikovať čoho sa inšpekcia týkala, konkrétne akej oblasti jeho podnikateľskej činnosti, a teda vedel v akom rozsahu mal poskytnúť Komisii spoluprácu. Súd teda nevyčítal Komisii príliš všeobecný predmet inšpekcie, ale to, že Komisia v konkrétnom prípade nemala podklady na takto široko zadefinovaný predmet inšpekcie a v konečnom dôsledku potom v tom aj spočívala nezákonná, tzv. „fishing inšpekcia“, v danom prípade.

V zmysle judikatúry SD EÚ poverenie nemusí obsahovať definíciu relevantného trhu. Úrad by však mal uviesť aspoň sektor alebo oblasť podnikania s tým, že uvedie aspoň predpokladaný dotknutý trh, aby podnikateľ opätovne vedel určiť rozsah svojej spolupráce s úradom, t.j. aby vedel, ktoré jeho konania/činnosti v rámci daného sektora úrad prešetruje.

Úrad v poverení, na základe ktorého vykonal inšpekciu u navrhovateľa, predmet nevymedzil vágne ani široko a z predloženého poverenia muselo byť podnikateľovi IMPA Bratislava plne zrejmé akej oblasti jeho podnikateľskej činnosti sa inšpekcia týka. Pre takto zadefinovaný predmet inšpekcie v poverení disponoval úrad podkladmi o podozrení, ktoré ho oprávňovali na vykonanie inšpekcie a ktoré sú súčasťou NS SR predloženého spisu.

Úrad v poverení zo dňa 10.12.2013 ako predmet inšpekcie špecifikoval možné dohody alebo zosúladené postupy obmedzujúce súťaž podľa § 4 ods. 1 zákona o ochrane hospodárskej súťaže a čl. 101 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“) na území Slovenskej republiky v období od roku 2009 do roku 2013 medzi, v poverení špecifikovanými podnikateľmi, vrátane spoločnosti IMPA Bratislava, a to:

... dôverné informácie...

Z takto špecifikovaného predmetu muselo byť navrhovateľovi zrejmé, že inšpekcia sa týkala vyššie uvedenej oblasti jeho podnikania, a teda vedel, že zamestnanci úradu môžu uplatňovať svoje kompetencie v rámci výkonu inšpekcie iba v súvislosti s touto oblasťou jeho podnikateľskej činnosti a naopak, že on má povinnosť spolupracovať iba v súvislosti s touto oblasťou jeho podnikateľskej činnosti. Úrad tiež špecifikoval v poverení priestorový

relevantný trh, ktorý vymedzil ako územie Slovenskej republiky.

Nad rámec nevyhnutného, úrad špecifikoval aj pravdepodobné časové obdobie porušovania, ktoré nie je požadované špecifikovať ani podľa európskej judikatúry.

Keďže inšpekcia predstavuje fázu prešetrovania, kedy úrad iba overuje podozrenie, ktoré má, nemusí mať v tomto štádiu ešte dostatok informácií ani o všetkých subjektoch, ktoré sa mohli protisúťažného správania zúčastniť, ani o dobe porušovania alebo presnom rozsahu porušovania. V poverení nie je preto, ani podľa európskej judikatúry, potrebné podať ani presnú právnu kvalifikáciu pravdepodobného porušenia zákona. Požiadavky kladené na poverenie, resp. oznámenie sú európskou judikatúrou, ktorú úrad sleduje, „nastavené“ tak, aby súťažná autorita mohla využívať tento inštitút na odhaľovanie porušovania súťažných pravidiel, ktoré by inak nebolo možné preukázať a potrestať a zároveň aby boli poskytnuté základné garancie aj subjektom, ktoré sú povinné sa inšpekcii podriaďiť.

Úrad v súlade s takto nastavenými požiadavkami v poverení špecifikoval pravdepodobné podozrivé správanie vyšetrovaných subjektov, a to v podobe dohôd, ktoré priamo alebo nepriamo určujú nákupné alebo predajné ceny, resp. ceny tovarov, výkonov, prác a služieb, vrátane cien pre maloobchody a veľkoobchody, výmeny citlivých informácií, najmä výmeny informácií o cenách, vrátane cien pre maloobchody a veľkoobchody, koordinácie správania alebo spoločného postupu podnikateľov v súvislosti s ich účasťou a predkladaním ponúk vo verejných obstarávaníach a v obchodných verejných súťažiach.

Úrad v poverení tiež jasne špecifikoval účel inšpekcie. Účelom bolo získanie podkladov a informácií, ktoré sa týkajú preskúmaných dohôd obmedzujúcich hospodársku súťaž. V časti dôvody uvedené ešte upresňuje.

Úrad tiež pomerne obsírne popísal dôvody, ktoré ho k podozreniu viedli. Úrad jasne v časti dôvody pre podnikateľa IMPA Bratislava uvádza, že disponuje informáciami, ktoré nasvedčujú tomu, že správanie, v poverení uvedených podnikateľov, môže byť v rozpore so zákazom v § 4 ods. 1 zákona a zároveň v rozpore s čl. 101 ZFEÚ. Najmä na str. 3-4 poverenia úrad špecifikoval ako konkrétne malo k danému prešetrovanému porušeniu dôjsť.

Úrad detailne popisuje, aké dohody mali uzatvoriť distribútori automobilov ... dôverné informácie...

... dôverné informácie... Odporca teda dostatočne, pre účely poverenia, v tomto špecifikuje akou formou sa mala spoločnosť IMPA Bratislava podieľať na protisúťažnom konaní. S poukazom na to, že inšpekcia má slúžiť, v čase jej uskutočnenia, iba na preverenie indícií, s ktorými môže úrad v takomto štádiu disponovať a poverenie má pre podnikateľa zreteľne vymedziť jeho rozsah spolupráce s úradom počas inšpekcie, úrad trvá na tom, že poverenie na vykonanie inšpekcie u navrhovateľa takéto požiadavky spĺňalo.

Snahou úradu v priebehu každej inšpekcie je samozrejme oddeliť s predmetom inšpekcie nesúvisiace informácie už priamo v priestoroch podnikateľa a zbytočne ich nedržať v priestoroch úradu, najmä pokiaľ môžu obsahovať aj údaje súkromného charakteru. Úrad posúdi konkrétnu situáciu u podnikateľa, keďže podnikatelia vo väčšine prípadov uprednostňujú ukončenie inšpekcie čím skôr, aby mohli obnoviť bežný chod svojej podnikateľskej činnosti.

Úrad následne vyhodnocuje konkrétnu situáciu, či v prípade, ak podnikateľ ani priamo netrvá na selekcii v jeho priestoroch, túto napriek tomu v jeho priestoroch vykoná, a to aj v prípade, ak vie vopred s určitosťou posúdiť, že v časovom rozsahu, na ktorý má poverenie, nie je možné selekciu ani z väčšej časti zabezpečiť. Mohla by totiž nastať situácia, že zotrvá napríklad u podnikateľa počas štyroch dní, pritom značne obmedzí jeho chod a následne aj tak bude musieť pokračovať so selekciou počas niekoľkých týždňov, resp. dlhšie, v priestoroch úradu. Je vždy teda na vyhodnotení každej situácie počas každej konkrétnej inšpekcie ako bude úrad postupovať.

Vychádzajúc zo zápisnice vyhotovenej u navrhovateľa počas inšpekcie dňa 10.12.2013, zamestnanci úradu informovali zástupcu podnikateľa so zamýšľaným postupom úradu, ktorý tento nijako nenamietal a bez vznesenia akejkoľvek námietky pri skončení inšpekcie zápisnicu podpísal. Snahu napádať tento postup úradu, za takýchto okolností, s takým časovým odstupom na súde, považuje úrad za neodôvodnenú a neadekvátnu. Navyše za situácie, keď sa inšpekcie za podnikateľa zúčastnil priamo predseda predstavenstva, ktorý mal kompetencie dostatočne posúdiť, aký postup úradu je najviac v záujme ochrany práv podnikateľa. Napriek tomu však postup úradu nijako nenamietal.

Úrad trvá na tom, že jeho postupom nedošlo k porušeniu práv navrhovateľa a napriek tomu, že úrad vykonal selekciu až v priestoroch úradu, navrhovateľ mal plne garantované všetky jeho práva na takýto postup úradu sa viažuce.

Jedinou skutočnosťou, ku ktorej v podstate došlo bolo, že úrad mal v držbe ešte nevyselktované informácie po určitý čas. Tieto však boli v zapečatenej obálke v uzamknutých, na to určených priestoroch, a je preto vylúčené, aby došlo k nejakému úniku informácii a už vôbec nie citlivých informácii. Tvrdenia navrhovateľa o úniku informácii z priestorov úradu považuje úrad za špekulatívne, neodôvodnené a ničím nepodložené a tieto dôrazne odmieta.

Zároveň úrad poukazuje na to, že navrhovateľ ani nijako nekonkretizuje, ktoré dôkazy alebo informácie boli takého charakteru, že nesúviseli s predmetom inšpekcie a úrad tieto mal napriek tomu vo svojej držbe. Navrhovateľ pri podaní na súd má sám konkretizovať, v čom konkrétne mal spočívať nezákonný zásah, ktorý namieta a neprenášať určenie nezákonnosti na konajúci súd.

O tom, že navrhovateľ iba nepodložene úrad obviňuje svedčí aj to, že až v tejto fáze svojej obrany uvádza, že kópie obsahujú advokátske tajomstvo, čo predseda predstavenstva neuvádzal pri označovaní dôvernosti informácií na záver vykonanej inšpekcie pri spisovaní zápisnice napriek tomu, že mu bol vytvorený priestor na označenie obchodného tajomstva a dôverných informácií.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa, že medzi inšpekciou a prezeraním kópii na úrade bol dvojmesačný odstup uviedol, že Protimonopolný úrad SR ako ústredný orgán štátnej správy plní množstvo úloh mu zverených zákonmi, a to s obmedzenou personálnou kapacitou. Úlohy je preto povinný si zadeľovať a prioritizovať tak, aby ciele, ktoré má zabezpečovať, plnil čo najefektívnejšie a v súlade so zákonmi. Dvojmesačný odstup považuje úrad za primeraný čas, a to aj s ohľadom na to, že na prezeranie a selekciu je potrebné vyčleniť na celé hodiny, resp. aj celé dni, minimálne dvoch až troch zamestnancov úradu, ktorí sa následne venujú výlučne tejto činnosti. Úrad vyvinul maximálnu snahu a začal s prehliadaním ihneď, ako to bolo v rámci plnenia všetkých jeho úloh a vedených iných správnych konaní možné.

Úrad pritom poukazuje na to, že spoločnosť IMPA Bratislava, sa sama aktívne v danej lehote dvoch mesiacov selekcie ani nedomáhala a úrad v tejto veci ani nekontaktovala. S informáciami a podkladmi môžu manipulovať výlučne zamestnanci úradu, ktorí boli na prácu na konkrétnom prípade určení, a to len v prítomnosti zástupcu podnikateľa alebo v jeho neprítomnosti po tom, čo mu bolo zo strany úradu oznámené, že dôjde k manipulácii s týmito informáciami a podkladmi a podnikateľ na svojej prítomnosti netrvá alebo sa bez uvedenia dôvodu nedostaví.

Úrad tiež dôrazne odmieta, že vykonal tzv. „fishing“. Za takú možno považovať iba inšpekciu, ak úrad nemá ešte k dispozícii konkrétne indície o podozrení z porušenia zákona a inšpekciu smeruje práve na vyhľadávanie akýchkoľvek dôkazov o akomkoľvek porušení. V prípade uskutočnených paralelných inšpekcií, v rámci ktorých bola uskutočnená aj inšpekcia v priestoroch spoločnosti navrhovateľa, úrad disponoval indíciami, ktoré odôvodňovali vykonanie inšpekcie v takom rozsahu, ako je to uvedené v predmete poverenia na inšpekciu a ktoré sú súčasťou spisového materiálu predloženého súčasne s týmto vyjadrením súdu.

Navrhovateľ tvrdenie o tzv. „fishing“ inšpekcii pritom nijako neodôvodňuje. Uvádza iba všeobecne a stručne, že postup úradu naplnil znaky tzv. „fishing expedition“, ktoré bolo viackrát pri inšpekciách vykonávaných vo veci ochrany hospodárskej súťaže Súdnym dvorom EÚ deklarované za nezákonné a neprípustné. Takéto odôvodnenie je absolútne nepostačujúce a nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia návrhu pred súdom, keď navrhovateľ nijako nekonkretizuje ako malo k nezákonnej „fishing“ inšpekcii dôjsť. NS SR pritom nie je povinný ani oprávnený vyhľadávať za navrhovateľa dôvody nezákonnosti.

V prípade, že úrad vyhotoví počas inšpekcie kópiu pevného disku, ktorú bude prehliadať v priestoroch úradu, ako tomu bolo aj v prípade inšpekcie u spoločnosti IMPA Bratislava, túto v súlade so zaužívanými postupmi úradu zabezpečí v obálke dostatočným spôsobom tak, aby s obsahom obálky bez jej viditeľného poškodenia nemohlo byť manipulované. Takto úrad postupoval aj počas inšpekcie v priestoroch navrhovateľa.

Obálka bola otvorená v priestoroch úradu za prítomnosti zástupcu navrhovateľa, osoby o ktorej kópiu Pevného disku išlo. O tom bol uskutočnený zápis, ktorý podpísal p. Z., osoba, o

kópiu disku ktorej išlo. Toto je dostatočný dôkaz o tom, že až do otvorenia obálky Pevný disk bol chránený v neporušenej obálke a nijako sa s ním nemohlo manipulovať.

Odpečatenie obálky doslovne podľa odporcu znamená porušenie pečate, ale v danom prípade, vychádzajúc aj zo zápisu z daného úkonu, je zrejmé iba to, že úrad obálku otvoril za prítomnosti p. Z. . V zápise z otvorenia obálky nie je pritom popisované, ako mala byť pečať na obálke jej otvorením poškodená. Otvorenie obálky úradom preto v žiadnom prípade nevyklučuje, že odpečatenie bolo prevedené iba rozstrihnutím obálky. V prípade obálky, ktorá chránila Pevný disk, pritom nie je podstatné pri otvorení obálky samotné porušenie pečate. Podstatnou je skutočnosť, že p. Z. do zápisnice potvrdil, že obálka pred jej otvorením bola neporušená a bola otvorená až v jeho prítomnosti. To, že úrad do zápisnice uviedol slovo odpečatenie a zároveň obálku iba rozstrihol považuje, úrad iba za nepresnosť pri písaní a v tejto súvislosti za irelevantné.

Úrad mohol ponechať otvorenú obálku v spise, ale keď tak neurobil, nič tým zároveň neporušil. Obálka, vzhľadom na vykonaný zápis z jej otvorenia, už sama o sebe nemohla predstavovať dôkaz o tom, na čo mala pôvodne slúžiť. Otvorenou obálkou samotnou už totiž nebolo možné preukázať dostatočné zabezpečenie pevného disku od okamihu vyhotovenia kópie počas inšpekcie až po jej otvorenie. Takýmto dôkazom je predovšetkým zápis podpísaný p. Z., ktorý je založený v spise. Úrad uvedené skutočnosti navrhovateľovi riadne vysvetlil.

Pokiaľ ide o zápis, ktorý sa v požadovanom čase v spise nenachádzal, k uvedenému došlo podľa odporcu zjavne nedopatrením, k čomu došlo tým, že inšpekcia u navrhovateľa bola uskutočňovaná v súvislosti s prešetrovaním dvoch odborov úradu, a to odboru kartelov a odboru zneužívania dominantného postavenia a vertikálnych dohôd. Uvedené malo za následok vytvorenie dvoch spisových materiálov a zakladanie listinných dôkazov do oboch z nich. V dôsledku toho sa mohlo stať, že sa určitá listina v originály založila iba do jedného z nich, pričom sa nedopatrením nevyhotovila jej kópia za účelom uloženia takéhoto dokumentu aj do druhého spisu, ako tomu bolo aj v tomto prípade. Uvedené však bolo navrhovateľovi vysvetlené a stav bol napravený.

Spornou zostáva podľa odporcu teda iba otázka, kto a prečo doručil poškodenú obálku, ktorá je s najväčšou pravdepodobnosťou pôvodnou obálkou, v ktorej bol pôvodne Pevný disk

uložený po inšpekcii, navrhovateľovi. K tomu sa však úrad nevie jednoznačne vyjadriť, keďže úrad takúto obálku navrhovateľovi nezasielal. Pre účely dokazovania nemala obálka pre úrad už žiadnu výpovednú hodnotu a v danom čase takéto obálky odporca nezakladal do spisu a ani ich nijako nearchivoval. Nemal zároveň ani žiaden dôvod takúto obálku zasielať navrhovateľovi. Doručenie takejto obálky navrhovateľovi tiež v žiadnom prípade nepreukazuje neoprávnenú manipuláciu s Pevným diskom alebo akýkoľvek únik informácií z úradu. Pevný disk bol po prezeraní v priestoroch úradu riadne zabezpečený v novej obálke za prítomnosti p. Z., čo tento svojím podpisom potvrdil do zápisnice. Samotná poškodená obálka nemôže nijako preukazovať únik citlivých informácií. Úrad preto odmieta takéto absolútne neodôvodnené a ničím nepodložené tvrdenia navrhovateľa, ktoré smerujú výlučne k snahe obviniť úrad z nezákonného postupu.

... dôverné informácie...

... dôverné informácie...

III.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie o návrhu navrhovateľa na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v O.s.p. (§ 246 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) vo veci nariadil podľa § 250g ods. 1 O.s.p. pojednávanie dňa 03.05.2016, ktoré sa uskutočnilo za prítomnosti zástupcov navrhovateľa i odporcu.

Podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa článku 46 ods. 2 Ústavy SR kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa článku 152 ods. 4 Ústavy SR výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecných záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa § 250v ods. 1-8 O.s.p.

- 1 Fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie.
- 2 Orgán, proti ktorému návrh smeruje, je orgán, ktorý podľa tvrdenia uvedeného v návrhu vykonal zásah; v prípade zásahu ozbrojených síl, ozbrojeného zboru alebo iného verejného zboru je to orgán, ktorý tento zbor riadi, alebo ktorému je taký zbor podriadený.
3. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, alebo ak sa navrhovateľ domáha len určenia, že zásah bol alebo je nezákonný. Návrh musí byť podaný do 30 dní odo dňa, keď sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nemu došlo.
4. Súd o takom návrhu rozhodne rozsudkom. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku rozsudku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a lehotu, v ktorej má orgán verejnej správy túto povinnosť vykonať. Povinnosť spočíva v zákaze pokračovať v porušovaní práva navrhovateľa a v príkaze, ak je to možné, obnoviť stav pred zásahom. Ustanovenie § 250 sa uplatní rovnako. Súd návrh zamietne, ak nie je dôvodný alebo návrh nie je prípustný.
5. Navrhovateľ má právo na náhradu trov konania, ak súd návrhu vyhovel.
6. Súd konanie zastaví, ak odpadli dôvody na ďalšie konanie, a zároveň rozhodne o trovách konania.
7. Proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok.
8. Na konanie podľa tejto hlavy sa použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy tejto časti primerane, ak v tejto hlave nie je ustanovené inak.

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o organizácii ministerstiev, v znení účinnom v čase uskutočnenia inšpekcie, stav k 30. júnu 2014, (ďalej len „zákon o ochrane hospodárskej súťaže“), úrad

a) vykonáva prešetrovanie na relevantnom trhu,

b) vydáva rozhodnutie o tom, že konanie alebo činnosť podnikateľa je zakázaná podľa

tohto zákona alebo podľa ustanovení osobitného predpisu; 5b) rozhoduje o uložení povinnosti zdržať sa takéhoto konania a o povinnosti odstrániť protiprávny stav,

c) vydáva rozhodnutie o tom, že orgán štátnej správy pri výkone štátnej správy, orgán územnej samosprávy pri výkone samosprávy a pri prenesenom výkone štátnej správy a orgán záujmovej samosprávy pri prenesenom výkone štátnej správy porušil tento zákon,

d) postupuje a rozhoduje vo všetkých veciach ochrany súťaže vyplývajúcich z ustanovení tohto zákona alebo z osobitných predpisov, 18a)

e) kontroluje dodržiavanie rozhodnutí vydaných v konaní pred úradom,

f) vydáva stanovisko podľa osobitného predpisu, 22a)

g) zabezpečuje medzinárodné vzťahy v oblasti ochrany súťaže na úrovni orgánov s právomocou v tejto oblasti,

h) podáva návrh na súd na vydanie súhlasu s inšpekciou pre Komisiu na výkon jej činností podľa osobitného predpisu, 1aa)

i) podáva návrh na súd na vydanie súhlasu s inšpekciou na výkon svojich činností podľa odseku 4,

j) navrhuje ďalšie opatrenia na ochranu a podporu súťaže.

Podľa § 22 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o organizácii ministerstiev, v znení účinnom v čase uskutočnenia inšpekcie, stav k 30. júnu 2014, v súvislosti s plnením úloh podľa tohto zákona a podľa osobitného predpisu majú zamestnanci úradu, ako aj tí, ktorí boli poverení plnením úloh patriacich do pôsobnosti úradu (ďalej len "zamestnanci úradu"), právo vyžadovať od podnikateľov, ako aj od vedúcich zamestnancov podnikateľa, štatutárnych orgánov podnikateľa alebo od členov štatutárnych orgánov podnikateľa, od kontrolných orgánov podnikateľa alebo od členov kontrolných orgánov podnikateľa, alebo od iných zamestnancov podnikateľa (ďalej len „zamestnanci podnikateľa“) informácie a podklady, ktoré sú nevyhnutné na činnosť úradu, najmä účtovné a obchodné podklady alebo právne dokumenty bez ohľadu na nosič, na ktorom sú zaznamenané, a vyhotovovať z nich kópie a výpisy alebo vyžadovať ich úradne overené preklady do slovenského jazyka. Majú právo vyžadovať aj ústne alebo písomné vysvetlenie a vyhotovovať si zvukový záznam z ústne podaného vysvetlenia. Na zabezpečenie získania týchto podkladov majú zamestnanci úradu právo

a) zapečatiť tieto podklady a dokumenty alebo zapečatiť objekty a priestory, v ktorých sa vykonáva inšpekcia podľa odseku 3 na určitý čas a v rozsahu nevyhnutnom na vykonanie prešetrovania úradom,

b) odňať tieto podklady a dokumenty na nevyhnutný čas s cieľom vyhotoviť kópie alebo získať prístup k informáciám, ak úrad nemôže počas výkonu inšpekcie podľa odseku 3 alebo 4 najmä z technických dôvodov získať prístup k informáciám alebo vyhotoviť kópie podkladov. O tom urobí úrad záznam do zápisnice.

Pri plnení úloh podľa tohto zákona majú zamestnanci úradu na základe písomného poverenia predsedu úradu právo vstupovať do všetkých objektov, priestorov alebo dopravných prostriedkov podnikateľa, ktoré súvisia s činnosťou alebo s konaním podnikateľa podľa § 3 ods. 2 s cieľom vykonať inšpekciu. (§ 22 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o organizácii ministerstiev, v znení účinnom v čase uskutočnenia inšpekcie).

Podľa § 22 ods. 4 zákona č. 136/2001 Z. z. ak je dôvodné podozrenie, že sa v iných objektoch, priestoroch alebo dopravných prostriedkoch podnikateľa ako uvedených v odseku 3, ako aj v súkromných objektoch, súkromných priestoroch alebo súkromných dopravných prostriedkoch zamestnancov podnikateľa nachádzajú podklady alebo dokumenty, ktoré súvisia s činnosťou alebo konaním podnikateľa podľa § 3 ods. 2, na základe ktorých možno preukázať vážne obmedzenie súťaže, úrad vydá rozhodnutie o vykonaní inšpekcie zamestnancami úradu.

Ochrana verejných subjektívnych práv fyzických a právnických osôb zo strany správnych súdov má subsidiárny charakter vo vzťahu k ochrane, ktorú poskytujú orgány verejnej správy. Preto fyzická alebo právnická osoba, ktorej práva boli porušené alebo ohrozené má sa prioritne domáhať ochrany svojich práv na správnom orgáne. Ak nedošlo k náprave ochrany zo strany orgánu verejnej správy, je možné, aby sa fyzická alebo právnická osoba domáhala ochrany svojich práv na správnom súde. Vyplýva to z historicky daného a v Slovenskej republike garantovaného postavenia správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzanie vecných kompetencií orgánov verejnej správy, ale zabezpečenie ich kontroly nezávislou súdnou mocou.

Účel konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy je poskytnutie súdnej ochrany fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej

správy a tento zásah bol zameraný proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný za predpokladu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie. Súdne konanie je zárukou, že súd vyslovenie povinnosti odporcu nepokračovať v porušovaní práva navrhovateľa a v príkaze, ak je to možné, obnoviť stav pred zásahom, vytvorí reálny predpoklad na odstránenie nezákonného stavu, ktorý vznikol protiprávnym konaním, prípadne aj nekonaním orgánu verejnej správy.

Právna úprava správneho súdnictva v piatej časti O.s.p. na rozdiel od konania v občianskoprávných veciach ustanovuje rigoróznú úpravu jednotlivých druhov konaní. To platí aj pre konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v O.s.p. keďže v odseku 8 citovaného ustanovenia je stanovené, že na konanie podľa tejto hlavy sa použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy tejto časti primerane, ak v tejto hlave nie je ustanovené inak.

Občiansky súdny poriadok v ust. § 250v O.s.p. pojem „zásah“ nedefinuje a jeho definíciu neobsahuje ani iný zákon. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že ide o súdnu ochranu pred faktickými nezákonnými zásahmi orgánov verejnej moci, ktoré nie sú rozhodnutím alebo iným individuálnym aktom. Judikatúra považuje za zásah nezákonný, resp. v širšom zmysle protiprávny útok orgánu verejnej moci proti subjektívnym verejným právam fyzickej alebo právnickej osoby spočívajúci v postupe orgánu verejnej správy alebo v jeho činnosti, úkone, pokyne. Musí ísť o priamy zásah do subjektívnych verejných práv. Takýto zásah orgánu verejnej správy správny súd nemôže zrušiť, môže však správnemu orgánu zakázať, aby v porušovaní dotknutého práva pokračoval a ak je to možné, správnemu orgánu prikázať, aby v porušovaní dotknutého práva nepokračoval, a tiež, ak je to možné správnemu orgánu prikázať, aby obnovil stav pred zásahom. Cieľom ochrany podľa § 250v O.s.p. je teda ukončenie nezákonného zásahu správneho orgánu, proti ktorému sa fyzická alebo právnická osoba nemôže brániť inými prostriedkami.

K definícii pojmu nezákonný zásah najvyšší súd poukazuje na skoršie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžz/1/2010, R. 43/2011, ... *ide o súdnu ochranu pred faktickými nezákonnými zásahmi orgánov verejnej moci, ktoré nie sú rozhodnutím alebo iným individuálnym aktom. Judikatúra považuje za zásah nezákonný resp. v širšom zmysle protiprávny útok orgánov verejnej moci proti subjektívnym verejným právam fyzickej alebo právnickej osoby spočívajúci v postupoch orgánu verejnej správy alebo*

v jeho činnosti, úkone, pokyne, prípadne nečinnosti. Musí ísť o priamy zásah do subjektívnych verejných práv (napr. porušenie práva na život, práva na osobnú slobodu, práva na ochranu vlastníctva, práva na ochranu obydlia a pod.). Takýto zásah orgánu verejnej správy správny súd nemôže zrušiť, môže však správnemu orgánu zakázať, aby v porušovaní dotknutého práva pokračoval a ak je to možné správnemu orgánu prikázať, aby obnovil stav pred zásahom. **Cieľom ochrany podľa § 250v OSP je teda ukončenie nezákonného zásahu správneho orgánu, proti ktorému sa fyzická alebo právnická osoba nemôže brániť inými prostriedkami.**

Najvyšší súd posúdil návrh navrhovateľa v intenciách definičných znakov, ktorými je nezákonný zásah vymedzený v ust. § 250v O.s.p. a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je potrebné zamietnuť, keďže návrh je neprípustný.

Z pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že inšpekcia a invazívne úkony boli vykonané v spoločnosti navrhovateľa 10.12.2013 (inšpekcia trvala jednej deň). Správne konanie bolo začaté dňa 21.11.2014, to znamená, že inšpekcia bola zrealizovaná pred začatím správneho konania. Navrhovateľ namieta, že v čase výkonu inšpekcie nemal postavenie účastníka správneho konania a preto došlo k nezákonnému postupu úradu. Najvyšší súd je dlhodobo názoru, že zákon výkon inšpekcie neviaže na začatie správneho konania a umožňuje vykonanie inšpekcie pred začatím správneho konania. Dôvodom je skutočnosť, že inšpekcia je práve súťažný inštitút založený na momente prekvapenia, ktorý môže zabezpečiť nájdenie dôkazov, ktoré by subjekty s najväčšou pravdepodobnosťou nepredložili dobrovoľne ak by ich úrad o ne požiadal v štandardnom režime žiadosti o predloženie informácií. Začatie správneho konania a až následne vykonávanie inšpekcie by s veľkou pravdepodobnosťou mohlo oslabiť, až úplne negovať možnosti odhalenia protiprávneho konania. Aj za predpokladu, že by inšpekcia bola vykonávaná počas správneho konania, a teda navrhovateľ by mal priznané postavenie účastníka správneho konania, ním uvádzané práva nie je možné realizovať počas inšpekcie, keďže vtedy neprebíha výsluch svedkov, nie je povinnosť predkladať podnikateľovi spis, ale iba poverenie na výkon inšpekcie a pod. Pokiaľ ide o účasť na prezeraní kópie dátového nosiča, toto právo bolo navrhovateľovi zabezpečené a to aj využil po skončení inšpekcie úradu. Pri všetkých úkonoch, ktoré počas inšpekcie prebiehajú má právo podnikateľ byť prítomný a dokonca má právo prizvať si aj právneho zástupcu. Inšpekcia je proces hľadania dôkazov, ktoré si nemožno zamieňať so správnym konaním. Podnikateľ má teda práva a povinnosti primerané

danej fáze prešetrovania a primerané aj vo vzťahu ku kompetenciám zamestnancom úradu počas inšpekcie.

Inšpekcia je významný nástroj slúžiaci na odhaľovanie protisúťažného konania. Vzhľadom k tomu, že predstavuje značný zásah do práv subjektu, u ktorého sa vykonáva, je nevyhnutné, aby zásah do súkromných práv subjektu bol proporcionálny legitímnemu záujmu, ktorý sa ňou zároveň sleduje. Úrad preto počas inšpekcie musí voliť ten najmenej invazívny spôsob, ktorým sa ešte zabezpečí jej cieľ, ktorým je nájdenie dôkazov v rozsahu daného poverenia na výkon inšpekcie. Uvedené má zabezpečiť aj používanie kľúčových slov pri vyhľadávaní v elektronických zariadeniach a e-mailových kontakoch jednotlivých osôb u podnikateľa. Ich výber je limitovaný výlučne tým, aby na ich základe bolo možné nájsť možné dôkazy súvisiace s predmetom inšpekcie, a teda aby inšpekcia znížila riziko vyselektovania takých informácií zo zariadení, ktoré zjavne s predmetom inšpekcie nesúvisia. Vo všeobecnosti by malo platiť, že čím presnejšie, resp. adresnejšie kľúčové slovo je zvolené, tým je aj menší počet nesúvisiacich vyselektovaných dokumentov. Inšpekciu úrad uskutočňuje vo fáze, keď disponuje iba určitými indíciami o podozrení porušenia zákona a inšpekcia má podozrenia potvrdiť alebo vyvrátiť.

V tomto konaní je v prvom rade, podľa názoru najvyššieho súdu, potrebné preskúmať splnenie podmienok prípustnosti konania o nezákonnom zásahu.

Ako už bolo povedané, návrh na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy musí byť podaný v stanovenej objektívnej a subjektívnej lehote. Podľa § 250v ods. 3 O.s.p. návrh musí byť podaný do 30 dní odo dňa, keď sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nemu došlo.

V tejto súvislosti je potrebné upriamiť pozornosť na aktuálnu úpravu inštitútu nezákonného zásahu v O.s.p. Zákon upravuje inštitút nezákonného zásahu, s možnosťou pretrvávajúcich nezákonných následkov. Ak sa za nezákonný zásah v posudzovanom prípade považuje inšpekcia, nemôžu sa podľa názoru najvyššieho súdu za nezákonný zásah už považovať jej dôsledky a nie je ani možné vyvodzovať právo na podanie návrhu na nezákonný zásah kedykoľvek počas trvania takýchto dôsledkov inšpekcie. K otázke plynutia lehôt na podanie návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom, najvyšší súd poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu v sp. zn. 1Sžz/10/2014, alebo 4Sžz/1/2013.

Inšpekciu v spoločnosti navrhovateľa uskutočnil odporca dňa 10.12.2013, kedy bola aj ukončená. Vtedy sa navrhovateľ dozvedel o úkone úradu – inšpekcii, ktorú navrhovateľ de facto kvalifikuje ako nezákonný zásah. Navrhovateľ v priebehu dvoch rokov od vykonania inšpekcie, nevyužil svoje právo na súdnu ochranu, teda na podanie návrhu o ochrane pred nezákonným zásahom v stanovenej objektívnej a subjektívnej lehote.

Ak by aj navrhovateľ odvodzoval včasnosť podania predmetného návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom odo dňa 19.02.2014, kedy sa uskutočnilo prehliadanie a odpečatenie obálky na protimonopolnom úrade za prítomnosti p. Z., takisto nevyužil svoje právo podať predmetný návrh na súd v stanovených zákonných lehotách, čo je na ťarchu navrhovateľa. Každý je strážcom svojich práv (*iura vigilantibus, non dormientibus prosunt*).

Začatie samotného správneho konania na základe vyhodnotenia informácií získaných počas inšpekcie, nemôže byť považované za ďalší, samostatný, čiastkový zásah úradu, keďže začatie správneho konania a úkony vykonávané úradom v správnom konaní nemôžu už podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu predstavovať nezákonný zásah úradu.

Podľa názoru najvyššieho súdu nie je možné počítat' plynutie samostatnej lehoty na podanie návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom od akéhokoľvek okamihu trvania držby a dispozície s diskom, DVD, resp. informáciami na nich. V tomto prípade ide o jednorazový zásah v podobe inšpekcie s trvajúcimi dôsledkami a plynutie lehoty je preto potrebné počítat' od vykonania inšpekcie samotnej.

K posúdeniu otázky včasnosti podania návrhu na začatie konania v tejto veci, ktorú navrhovateľ odvodzuje v zásade aj odo dňa 11.06.2015, keď mu bola doručená poštová zásielka s igelitovou obálkou zo spisu odporcu, najvyšší súd uvádza nasledovné: Igelitová obálka s diskom bola otvorená v priestoroch úradu za prítomnosti zástupcu navrhovateľa. O tom bol uskutočnený zápis, ktorý podpísal p. Z., osoba, o kópiu disku ktorej išlo. Toto je dostatočný dôkaz o tom, že až do otvorenia obálky bol Pevný disk, odobraný počas inšpekcie, chránený v neporušenej obálke a nijako sa s ním nemanipulovalo.

Senát je názoru, že odpečatenie obálky doslovne síce znamená porušenie pečate, ale v danom prípade, vychádzajúc aj zo zápisu z daného úkonu, je zrejme iba to, že úrad

obálku otvoril za prítomnosti p. Z.. V zápise z otvorenia obálky nie je pritom popisované, akým spôsobom bola pečať úradu nachádzajúca sa na predmetnej igelitovej obálke, jej otvorením poškodená. Otvorenie obálky úradom preto v žiadnom prípade nevylučuje, že odpečatenie bolo zrealizované iba rozstrihnutím – rozstrihnutím igelitovej obálky, čo korešponduje s fotodokumentáciou založenou navrhovateľom do súdneho spisu. V prípade obálky, ktorá chránila Pevný disk, pritom nie je podstatné, či pri otvorení obálky bolo zrealizované samotné porušenie pečate. Podstatnou je skutočnosť, že p. Z. do zápisnice potvrdil, že obálka pred jej otvorením bola neporušená a bola otvorená až v jeho prítomnosti. To, že úrad do zápisnice uviedol slovo odpečatenie a zároveň obálku iba rozstrihol/roztrhol/otvoril považuje, súd iba za nepresnosť pri písaní záznamu a v tejto súvislosti za irelevantné.

Úrad mohol ponechať otvorenú/roztrhnutú obálku v administratívnom spise, ale keď tak neurobil, v tomto konaní nebolo navrhovateľom tvrdené, že porušil konkrétny právny predpis. Obálka, vzhľadom na vykonaný zápis z jej otvorenia, už sama o sebe nemohla predstavovať dôkaz o tom, na čo mala pôvodne slúžiť. Samotnou otvorenou obálkou už totiž nebolo možné preukázať dostatočné zabezpečenie pevného disku. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd dospel k záveru, že následné doručenie predmetnej igelitovej obálky navrhovateľovi nespĺňa kritéria na začatie plynutia novej subjektívnej lehoty z dôvodu tvrdeného navrhovateľom, že uvedeným prišlo k nezákonnému zásahu. Preto názor navrhovateľa vo vzťahu k dodržaniu lehoty na podanie návrhu na začatie konania v tejto veci, konkrétne začatie plynutia lehoty odo dňa 11.06.2015, kedy bola do priestorov navrhovateľa doručená prázdna rozstrihnutá igelitová obálka, ktorá podľa navrhovateľa pravdepodobne pôvodne obsahovala disk so skopírovanými údajmi z počítača predsedu predstavenstva p. Z., čo má poukazovať na nezákonnú manipuláciu odporcu s materiálom získaným navrhovateľom, podľa najvyššieho súdu neobstojí ako rozhodujúca skutočnosť na vznik nezákonného zásahu orgánu verejnej správy. Navrhovateľ síce poukazuje na rozhodnutia NS SR č. 5Sžnz/1/2015 a 5Sžnz/2/2015, avšak predmetné rozhodnutia sa týkali prípadov, kedy navrhovateľ dodržal jednoročnú objektívnu lehotu na podanie návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom vo vzťahu k dátumu vykonanej inšpekcie a získaným dokumentom, podkladom a informáciám, ktorých zákonnosť namietal. Navyše predmetné rozhodnutia sú skutkovo odlišné.

Vo vzťahu k manipulácii s diskom najvyšší súd poukazuje na zápis IZ-40/2014 zo dňa

19.02.2014, kedy došlo za prítomnosti predsedu predstavenstva p. Z. k odpečataniu obálky, v ktorej sa nachádzal uložený disk a prítomný predseda predstavenstva navrhovateľa p. Z. nemal k jeho autenticite žiadne námietky.

Doručenie predmetnej igelitovej obálky navrhovateľovi sa udialo už v čase, kedy bolo začaté správne konanie vo veci a uvedené skutočnosti o tvrdenom nezákonnom nakladaní aj s igelitovou obálkou, pokiaľ budú navrhovateľom namietané, budú primárne posúdené v prebiehajúcom správnom konaní.

Vzhľadom na to, že navrhovateľ napáda skutočnosti, ktoré budú preskúmané Radou úradu v druhostupňovom konaní, a v rámci nich skutočnosti, ktoré ako úkony správneho orgánu vykonávané v správnom konaní ani nemôžu byť predmetom návrhu v zmysle § 250v O.s.p., najvyšší súd zastáva názor, že musí návrh zamietnuť. V tejto súvislosti poukazuje i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.11.2012, sp. zn. 3Sžz/2/2012 (publikované po č. 98 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov SR 7/2013) kde sa okrem iného uvádza: *"Správne konania, vedené pred orgánmi verejnej správy sú obvykle zakončené vydaním administratívneho rozhodnutia, ktoré je preskúmateľné súdom v správnom súdnictve. Postup správneho orgánu predchádzajúci vydaniu rozhodnutia je následne súdom preskúmaný v konaní o žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy. Návrhom na ochranu pred nezákonným zásahom nie je možné úplne negovať vedenie a účinky správneho konania. V prípade, ak by súd v rámci konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy preskúmaval zákonnosť, resp. prípustnosť vedenia správneho konania, dopustil by sa predčasného konania, ktoré by zasahovalo do právomoci orgánov verejnej správy. Takýmto konaním by došlo k prelínaniu súdnej moci s mocou výkonnou. Prieskum zákonnosti postupu správneho orgánu v rámci správneho konania je súčasťou prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, preto nie je možné v rámci konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy preskúmať zákonnosť správneho konania, ktoré predchádza vydaniu administratívneho rozhodnutia".*

Správny súd nemôže svojou rozhodovacou činnosťou nahradiť správnu úvahu a rozhodnutie orgánu verejnej správy, inak by poprel zmysel a úlohu správnych orgánov. Ak sa teda navrhovateľ domnieva, že postupom odporcu bolí v správnom konaní porušené

jeho práva a oprávnené záujmy, bude sa ich ochrany mať možnosť domáhať prostredníctvom žaloby na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu, po vydaní druhostupňového rozhodnutia v administratívnom konaní.

Správne konania vedené pred orgánom verejnej správy sú obvykle zakončené vydaním administratívneho rozhodnutia, ktoré je preskúmateľné súdom v správnom súdnictve. Postup správneho orgánu predchádzajúci vydaniu rozhodnutia je následne súdom preskúmaný v konaní o žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy. Začatie samotného správneho konania v tejto veci bude rovnako, ako zákonnosť celého postupu odporcu v správnom konaní až predmetom súdneho prieskumu o žalobe na preskúmanie zákonnosti správneho orgánu, a to vrátane dôkazov, ktoré budú tvoriť podklad pre vydanie rozhodnutia odporcu. Všetko za predpokladu, že budú splnené zákonné podmienky vyplývajúce z § 244 a nasl. O.s.p.

Najvyšší súd opätovne zdôrazňuje, že odporca už vydal prvostupňové rozhodnutie, ktoré navrhovateľ napadol rozkladom a v súčasnosti prebieha konanie na druhostupňovom správnom orgáne. Keďže navrhovateľ podal na najvyšší súd návrh na ochranu pred nezákonným zásahom, od odporcu si najvyšší súd vyžiadal celý administratívny spis a z toho dôvodu nemohol odporca ukončiť rozhodovanie o rozklade. Správny orgán bude v konaní pokračovať po vrátení administratívneho spisu.

Konanie v správnom súdnictve nie je „pokračovaním“ správneho konania. Ochrana verejných subjektívnych práv fyzických a právnických osôb zo strany správnych súdov má subsidiárny charakter vo vzťahu k ochrane, ktorú poskytujú orgány verejnej správy. Preto fyzická alebo právnická osoba, ktorej práva boli porušené alebo ohrozené, má sa prioritne domáhať ochrany svojich práv na správnom orgáne. Ak nedošlo k náprave a ochrane zo strany orgánov verejnej správy, je možné, aby sa fyzická alebo právnická osoba domáhala ochrany svojich práv na správnom súde. Najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že v prípade, ak by v tejto veci konal, posudzovať by na základe návrhu navrhovateľa rovnakú vec ako bude posudzovať Rada úradu – druhostupňový správny orgán v správnom konaní, čím by došlo k situácii, že súd vlastne nahrádza rozhodovanie správneho orgánu a súdny zásah tak stráca subsidiárny charakter. Zásah súdu v prípade ochrany pred nezákonným zásahom by mal naopak nastúpiť práve v prípade, ak nápravu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Navrhovateľ rozhodnutie prvostupňového orgánu v rámci zákonnej lehoty

napadol riadnym opravným prostriedkom – rozkladom, ktorý obsahuje aj námietky aké sú obsiahnuté v návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom odporcu. Preto nie je v tomto štádiu súdneho konania dôvod preskočiť druhý stupeň administratívneho konania a posudzovať tú istú vec súdom.

Nad rámec uvedených záverov najvyšší súd ešte dopĺňa k námietkam navrhovateľa o nezákonnosti poverenia na vykonanie inšpekcie nasledovné:

V poverení o vykonaní inšpekcie musí byť dostatočne vymedzený predmet inšpekcie tak, aby úrad nemohol prekročiť svoje kompetencie a zároveň, aby podnikateľ, u ktorého sa inšpekcia vykonáva, mohol jednoznačne určiť rozsah svojej spolupráce s úradom počas inšpekcie, keďže za nedodržanie a odmietnutie spolupracovať mu hrozí sankcia. Úrad v poverení zo dňa 10.12.2013 ako predmet inšpekcie špecifikoval možné dohody alebo zosúladené postupy obmedzujúce súťaž podľa § 4 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. a čl. 101 ZFEÚ na území Slovenskej republiky, v období od roku 2009 do roku 2013 medzi, v poverení špecifikovanými podnikateľmi, vrátane navrhovateľa a to v oblasti distribúcií a predaja osobných a úžitkových automobilov ... dôverné informácie... . Najvyšší súd je názoru, že z takto špecifikovaného predmetu inšpekcie muselo byť navrhovateľovi zrejmé, že inšpekcia sa týka vyššie uvedenej oblasti jeho podnikania, a teda vedel, že zamestnanci úradu môžu uplatňovať svoje kompetencie v rámci svojej inšpekcie iba v súvislosti s touto oblasťou jeho podnikateľskej činnosti a naopak, že on má povinnosť spolupracovať iba v súvislosti s touto oblasťou podnikateľskej činnosti. Úrad tiež špecifikoval v poverení priestorový relevantný trh, ktorým vymedzil trh ako územie Slovenskej republiky. Úrad špecifikoval pravdepodobné časové obdobie porušovania a v poverení jasne špecifikoval účel inšpekcie. Účelom bolo získanie podkladov a informácií, ktoré sa týkajú preskúvaných dohôd obmedzujúcich hospodársku súťaž. Inšpekcia má slúžiť v čase jej uskutočnenia, iba na preverenie indícií, s ktorými úrad v takomto štádiu disponuje a poverenie má pre podnikateľa vymedziť jeho rozsah spolupráce s úradom počas inšpekcie.

Začaté správne konanie je aktuálne v štádiu, keď bolo vydané prvostupňové rozhodnutie Protimonopolného úradu č. k. 2015/KH/1/1/033 dňa 11.09.2015. Navrhovateľ dňa 29.09.2015 podal rozklad, o ktorom prebieha konanie pred druhostupňovým odvolacím orgánom.

S poukazom na uvedené skutočnosti dospel senát najvyššieho súdu k záveru, že návrh

na ochranu pred nezákonným zásahom nie je prípustný a preto návrh navrhovateľa zamietol. Najvyšší súd nepovažoval ďalej za nevyhnutné a ani účelné, vzhľadom k tomu, že neboli splnené zákonom stanovené podmienky prípustnosti návrhu, zaoberať sa podrobnejšie všetkými ďalším namietanými skutočnosťami.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250v ods. 5 O.s.p. Navrhovateľ nemal vo veci úspech a preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 3. mája 2016

JUDr. Jana Z E M K O V Á PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Viera Vraníková